

Színház után

A város tántorgott a ködben,
mint a részeg.
Kísérték bársonyhúrú villanyok:
lányarcú zenészek.
A színház ivelt szája nyitva volt;
mosolygott megbomolva
és mintha egy zilált, modern
verset dünnögött volna.
Kiléptünk. Én és a barátom,
rajta fehér esőkabát
ó színház bíborló öléből
kibújt ezüstös figurák.
És rögtön furcsa, villanó
szavakra gyúltunk, mint a lányok,
sercegve égett a köd körül —
táncoltak mind a lángok.
Előttünk tántorog a város
fényekkel lobogózva,
s utánunk nyúltak kékes vágyaink,
úgy, mint egy hosszú próza.

TÓTH SÁNDOR

A szó

Bizony, hazugság. Így igaz.
Szó, dobd el a szavaimat.

Sohasem tudtad magamat,
magam helyett csak magadat.

Sohasem tudtál testeket
a testről testet festegetsz.

Nem vagy se szép, se kék, se lány,
se szeretőm, se paripám.

Hiánybót hordott hegyeden
ülök, se holt, se eleven,

éppen mert vágyom az egészet:
kövülten, mint ki visszanézett.

NEMES NAGY ÁGNES